

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 018523 17 Кж
Бања Лука, 09.03.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Г.Г., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адвоката Ј.Ј. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018523 16 К од 30.11.2016. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, дана 09.03.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог Г.Г. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018523 16 К од 30.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018523 16 К од 30.11.2016. године, оптужени Г.Г. оглашен је кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), те је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двије) године. Истом пресудом, на основу одредбе члана 94. и 95. КЗ РС, од оптуженог је одузета имовинска корист прибављена кривичним дјелом и то новац у износу од 50,00 КМ, те је исти, на основу одредбе члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске бр. 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили оптужени и његов бранилац. Жалба оптуженог је изјављена из свих жалбених основа, док је жалба његовог браниоца изјављена због битних повреда одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Приједлог жалбе оптуженог је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом

изрећи условна осуда или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење, а приједлог жалбе браниоца је да се побијана пресуда укине, предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, на којем ће се оптужени „по службеној дужности извјештачити“ и након тога истом, умјесто казне затвора, изрекне мјера безбједности.

Окружни јавни тужилац није подносио писмени одговор на жалбе оптуженог и његовог браниоца.

У сједници вијећа, оптужени и његов бранилац су у цијелости остали код разлога и приједлога из својих жалби, оптужени је подржао и жалбу свог браниоца, док је републички јавни тужилац предложио да се обе жалбе одбију као неосноване и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна самој себи, а ни њеним разлозима и образложење пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори ове жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

У жалби оптуженог, битне повреде одредаба кривичног поступка су само назначени као основ побијања пресуде, међутим, ова жалба није указала ни на један од облика битних повреда прописаних одредбом члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, нити су у образложењу жалбе изнесени било какви аргументи за такве тврдње. Стога приговори жалбе оптуженог у овом основу побијања пресуде, нису основани.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбама оптуженог и његовог браниоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцијењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. КЗ РС. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани. Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирао исказе свједока – оштећених Ј.П. и А.Б. (који су у одлучним чињеницама међусобно потпуно сагласни), исказ свједока З.П., исказ оптуженог из истраге, садржај налаза вјештака психијатра др С.С.В., затим је посебно цијенила исказ оптуженог дат у својству свједока и

истог довела у везу са осталим доказима, те је дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата исказе свједока оштећених и налаз вјештака психијатра, као и исказ оптуженог из истраге, а због чега не прихвата исказ оптуженог дат у својству свједока на претресу пред првостепеним судом.

Дакле, супротно приговорима из жалбе оптуженог, овај суд налази да докази проведени на главном претресу, који су правилно оцијењени од стране првостепеног суда, представљају поуздану основу за закључак првостепене пресуде у погледу свих чињеница од одлучног значаја укључујући и за ову жалбу спорне чињенице у погледу заједничког договора, саизвршилаштва, кориштење ватреног оружја приликом извршења дјела, те употреба претње, па с тим у вези и психичког односа оптуженог према дјелу за које се терети.

Наиме, одговорност за овај облик кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС постоји када је дјело извршено од стране више лица (више лица је најмање два лица, сходно члану 147. став 9. КЗ РС), без обзира на конкретну дјелатност сваког од оптужених, тако да одговара не само оптужени који је непосредно примијенио пријетњу уз употребу ватреног оружја, већ и оптужени који се сагласио са радњама и дјеловањем другооптуженог. У конкретном случају, дјело је извршено од стране више лица, сада осуђени П. је предузео радњу извршења, односно, уз употребу ватреног оружја, примијенио је пријетњу да ће непосредно напасти на живот или тијело оштећених у циљу одузимања новца и других покретних ствари у намјери прибављања противправне имовинске користи, а оптужени Г. је био свјестан да П. употребом ватреног оружја, примјењује пријетњу према оштећенима у циљу одузимања покретних ствари у намјери прибављања противправне имовинске користи, сагласио се са радњама осуђеног П. па је одузео новац и мобилне телефоне од обоје оштећених, те сребрени ланчић од оштећеног П. Дакле, насупрот тврдњи жалбе оптуженог, наведене радње оптуженог Г. и по оцјени овог суда су саизвршилачке у извршењу кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС.

Неосновани су и приговори жалбе оптуженог и његовог браниоца којима се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде у погледу психичког односа оптуженог према дјелу. Наиме, побијана пресуда је јасно дефинисала психички однос оптуженог према дјелу, правилно га одређујући као директни умишљај (јер је оптужени био потпуно свјестан кривичног дјела и хтио његово извршење) и о томе на страни 10. дала ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд. Осим тога, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени психички способан да учествује у кривичном поступку, те да је у вријеме извршења кривичног дјела био урачунљив, што произилази из налаза и мишљења вјештака психијатра др С.С.В. Притом, овај суд наглашава да је психијатријско вјештачење оптуженог по наведеном вјештаку, изведено на претресу пред првостепеним судом, управо као доказ суда, због чега су у потпуности неосновани наводи из жалбе браниоца оптуженог изнесени у приједлогу те жалбе, о нужности укидања побијане пресуде ради одређивања „по службеној дужности“ психијатријског вјештачења оптуженог.

Дакле, по оцјени овога суда, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, због чега су неосновани и приговори жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом оптуженог се пресуда побија и због одлуке о казни, те обзиром да жалба због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист оптуженог (од стране његовог браниоца), садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, овај суд је испитао ту одлуку првостепеног суда, те нашло да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом и да су те околности адекватно вредноване. Наиме, за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС прописана је казна затвора од 5 (пет) година до 15 (петнаест) година. Казна затвора у трајању од 2 (двје) године која је побијаном пресудом изречена оптуженом (и која представља минимум казне која се примјеном одредбе о ублажавању, може изрећи учиниоцу предметног кривичног дјела) и по оцјени овога суда у свему је примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело починио. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности (за које је првостепени суд правилно нашао да у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности) и оне су од стране првостепеног суда правилно оцијењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из наведених разлога жалбе оптуженог и његовог браниоца нису основане, због чега је ваљало те жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић